

JNBRAAK
DE VAN DE EEUW

JNBRAAK

DE VAN DE EEUW

J.B. te Boekhorst

 publishers

Ook verschenen bij CD publishers

- 2014 *Rick Be Quick* - J.B. te Boekhorst
- 2014 *De Jacht op de Kerstschat* - J.B. te Boekhorst
- 2015 *The Christmas Treasure Hunt* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Jackpot* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Wraak* - Claudia Abando
- 2017 *Bedrog* - Liesbeth te Boekhorst
- 2017 *Avontuur in de Sneeuw* - J.B. te Boekhorst
- 2017 *Littel Jill* - J.B. te Boekhorst
- 2018 *Het Raam* - Liesbeth te Boekhorst
- 2019 *Corridor* - J.B. te Boekhorst
- 2020 *Little Jill* - J.B. te Boekhorst

© 2022 J.B. te Boekhorst

Omslagontwerp: Duncan Jeurlink

Illustratie omslag: © Jolien Westerbroek-Hornbeck

Binnenwerk: Click Design, Zutphen

isbn 978 90 903 657 32

nur 280

www.cdpublishers.nl

www.madeinholland.tv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vier generaties Nichols

Ouwe Nick Nichols *1898 - †1961 | Oma Rose *1902 - †1986
één zoon, Nick

Opa Nick Nichols *1927 - †2006 | Lilian *1930 - †2005
één zoon, Dick

Dick Nichols *1962 | Li Pang Li *1968 - †1996
één zoon, Nick Junior Nichols *1994

1 Junior

De nacht was zo donker dat zelfs de schaduwen niet zichtbaar waren. Buiten liet de wind voorzichtig van zich horen. Alsof het Junior in z'n oor fluisterde om op te staan. Hij had het gemerkt, draaide zich om zonder geluid te maken, tilde zijn dekbed iets op. Het vage schijnsel van de fluorescerende wijzers wezen twee minuten voor vijf aan. Junior bleef het verbazingwekkend vinden. Al jarenlang op dezelfde tijd wakker. Zou de wind dan toch een bondgenoot zijn? Met de soepelheid van een slang gleed hij uit bed. Eerst zijn rechterbeen, altijd zijn rechterbeen. Langzaam daalde zijn voet naar de vloer. De metalen poten van het bed stonden op dikke rubbers en zijn lakens werden gedroogd in de droogmachine, waardoor ze onhoorbaar zacht waren. Zijn voetzolen zochten zijn slippers; rechter slipper, linker slipper. Hij bleef zitten op de rand en luisterde. De wind plaagde hem, liet het huis kraken. De posters van de nieuwste iMac 27-inch aan de muur ritselden. Wilden ze hem waarschuwen? Hij volgde de route die hij moest afleggen in zijn hoofd, als een wedstrijdskiër vlak voor de start. Hij boog zich voorover, geleidelijk zijn benen strekkend. Hij rekte zich helemaal uit, zo traag mogelijk. Geen enkel geluid mocht de deur van zijn slaapkamer bereiken, laat staan passeren. Met kleine voorzichtige passen liep hij naar het raam. Hij moest de kier sluiten om geruisloos te zijn. De wind mocht geen vat krijgen op de deur bij het openen. Met een simpele beweging tilde hij de haak op. Alsof dat het teken was, rukte de wind aan het raam, maar de grip op de greep verstrakte automatisch. Nog altijd verbaasd over het eigen leven dat zijn ledematen en spieren af en toe leken te leiden. Ze hadden maling aan zijn intellect en bepaalden zelf hoe snel ze reageerden. Voordat hij het raam dichttrok luisterde hij weer. Het huis verraadde zich niet, doodstil. Langzaam sloot hij het raam, zonder gekras, gepiep

of geritsel. Elk kraakje of tikje zou fataal zijn. Hij deed zijn slippers toch maar uit en op zijn tenen liep hij naar de slaapkamerdeur. In gedachten zag hij de glazen tafel met bamboe poten, die ene kleine houten stoel en zijn bureau (niet meer dan een plank aan de muur) waarvan de hoekpunt hinderlijk in de weg hing, maar dat hij met de ogen dicht kon ontwijken. Met de routine die hij in de afgelopen jaren had opgebouwd duwde hij de klink naar beneden en wachtte een paar seconden, langzaam trok hij de deur naar zich toe. Niet te ver, halverwege zat een piep. Weer luisteren. Geen enkel licht tuurde langs de verduisteringsgordijnen, hij ontdekte geen zuchtje, liet de deur open. Bovenaan de trap bleef hij staan. De tweede tree moest hij overslaan. Het gebons in zijn hoofd leidde hem af. Hoorde hij nu iets of was dat het bloed dat door de aderen langs zijn oor suisde? In een vloeiende beweging deed hij een stap naar beneden en pakte meteen de derde tree, sloot zijn andere voet aan en luisterde. Niets, zelfs het gefluister van de wind was te ver weg. Elke tree maakte hem warmer, het kriebelde op zijn rug.

In de gang bleef hij staan, overtuigd dat hij geen geluid had gemaakt. De afstand naar de kamerdeur was een kleine drie meter. De deur zelf was niet te zwaar maar moest met een bepaalde snelheid worden opengemaakt om onhoorbaar te zijn. Met de juiste druk duwde hij de klink naar beneden en wachtte af. Niets. Hij ademde rustig uit en bewoog de deur de kamer in. Pikdonker, hij twijfelde, hoorde hij nu iets? Hij besloot het erop te wagen en deed een stap de kamer in.

Een felle knal deed zijn oren tuiten en de bundel licht duwde automatisch een arm voor zijn ogen.

2 Ouwe Nick

Je moet wel heel veel lef hebben om als achtjarige te durven zakkenrollen op een niet al te drukke markt. Ouwe Nick, toen dus nog een jochie, deed het zodra hij de kneepjes van het vak van zijn vader had geleerd. Dat hij vol branie zat, zagen ze snel genoeg in het gezin Nichols. Als vierjarige haalde hij kat Sammy uit de dakgoot, hij vocht tegen jongens die veel ouder waren dan hij om z'n zusje te verdedigen en hij bracht als zesjarige het grootste stuk vlees thuis dat ze ooit hadden gebraden. Uiteraard gestolen bij de slager om de hoek. Zo deed de kleine Ouwe Nick van die op het oog niet zo opzienbarende stunts maar voor het arme gezin Nichols waren ze een zegen. Tot op de dag dat Ouwe Nick op veertienjarige leeftijd het huis uitging, had het hele gezin optimaal geprofiteerd van de spullen en etenswaren die hij elke dag mee naar huis bracht. Vooral zijn broertjes en zusjes waren blij met de warme kleding die hij elke winter bij elkaar stal. Het was een groot verlies toen hij besloot naar het centrum van Londen te trekken om daar zijn geluk te beproeven.

Zijn vader, die hem probeerde thuis te houden vanwege de voordeeltjes, adviseerde hem om mijnwerker te worden. Als een van de eerste beroepen werd voor mijnwerkers in het begin van de twintigste eeuw het minimumloon ingevoerd. Voor de vorm dacht Ouwe Nick er een paar seconden over na, maar hij hield toch te veel van de zon in zijn gezicht en de wind in zijn haren. Hij besloot om werk in de openlucht te zoeken en in het centrum had je heel veel markten en parken om dat uit te proberen. Daar waren mensen genoeg om zijn talenten op te kunnen botvieren. En die mening werd bevestigd toen hij voor het eerst met de Ondergrondse in Londen meereed. Juist die beperkte donkere ruimte buiten de trein deed hem verlangen naar de benzinedampen op straat.

Een andere reden om naar Londen te trekken was een herinnering uit zijn prille jeugd. De reis naar de City en het bezoek met zijn vader aan *The Rising Pub* waar in 1905 de voetbalclub Chelsea FC werd opgericht. Hij was erbij en elke keer als hij daaraan teruggedacht vervulde hem dat met trots. De grootste voetbalclub van de wereld, vond hijzelf. Hij was altijd fan gebleven. Zelfs op z'n ouwe dag in Nederland dook hij elke week in de krant om de uitslag te weten te komen. En vaag herinnerde hij zich uit die tijd dat de Titanic 'het grootste stoomschip aller tijden' klaar was om haar eerste vaart te maken. 'Daarna nooit meer iets van gehoord,' zei hij nog weleens als grap. Maar in de beginjaren na de ramp vond niemand dat leuk.

Het moet ergens in 1914 zijn geweest toen hij in aanraking kwam met z'n grote liefde, Rose. Letterlijk, ze liep hem omver in St. James's Park, achterna gezeten door een heer in een zwart driedelig kostuum met een hoge zwarte hoed en zwaaiend met z'n zwarte paraplu. Gelukkig voor Rose kon Ouwe Nick er een voet voor steken. De man struikelde en Ouwe Nick stond op en sprintte Rose achterna. Hijgend bedankte ze hem toen ze zagen dat de man de moed had opgegeven en terugliep naar zijn gezin.

'Wat was dat?' vroeg Ouwe Nick aan Rose.

'O, niks. Gewoon zijn portfeuille. Maar dat ding was iets te gevuld, zo zwaar als een pond vlees, dus die ouwe merkte dat ik ermee van door ging. Is echt nooit eerder gebeurd. Normaal hebben ze het niet in de gaten.'

'Ik kan me niet herinneren dat er ooit iemand achter me aan heeft gezeten omdat ik iets uit z'n zak had gerold,' zei Ouwe Nick vol trots.

'Omdat je het zeker nooit hebt gedaan,' beet Rose hem toe.

'Ha, ha, dat zul je denken. Ik ben mijn hele leven al zakkenroller en nog veel meer,' overdreef Ouwe Nick.

'Nog veel meer? Wat dan allemaal?' vroeg Rose achterdochtig. Ze waren inmiddels tegen een boom aan gaan zitten om uit te hijgen van hun lange sprint.

'Ik kan goochelen, ik haal acrobatische toeren uit, mijn moeder

noemt me evenwichtskunstenaar, als een echte jongleur kan ik zes ballen hooghouden, ik kan dieren hypnotiseren en ik ben een leugenaar eerste klas. Maar nu dus niet, want al die dingen die ik noemde kan ik echt, zonder te liegen.'

'Ja, ja,' was Rose wantrouwend. 'Eerst zien, dan geloven.'

'Als je maar lang genoeg in mijn buurt blijft, zul je het vanzelf een keertje meemaken,' blufte Ouwe Nick.

'En wie zegt dat ik in je buurt blijf?'

'Niemand, je moet lekker doen waar je zelf zin in hebt, maar als je binnenkort van mijn goocheltrucs wilt genieten, zul je niet te ver weg moeten zijn om het met eigen ogen te zien.'

'Kun je dat nu niet doen?'

'Nee, ik ben nog maar net in Londen en ik heb mijn spullen thuis laten liggen bij mijn ouders in Wembly.' Dit was dan weer wel een leugentje om bestwil. Het enige wat Ouwe Nick bezat was een spel kaarten en dat lag op z'n kamer in een wijk waarvan hij hoopte het ooit terug te vinden.

3 Junior

‘Gefeliciteerd!’ Dick Nichols keek triomfantelijk in de ogen van zijn zoon. Hij zat in zijn pyjama en ochtendjas in zijn vaste stoel met de confettibuis in de hand en zijn grootste zaklantaarn op de leuning.

‘Pa, ik schrik me dood. Je kunt toch ook wel normaal doen en zeggen dat je de eerste bent?’ Junior draaide zich half van zijn vader af. ‘En dat licht mag ook wel uit. Ik doe het lantaarnpaalschemerlampje wel aan. Die schijnt tenminste niet in mijn gezicht.’

Voor het eerst sinds lange tijd keek vader Nichols vrolijker uit zijn ogen. De wallen, het wilde grijze haar en de ongeschoren kin lieten zijn dagelijkse gemoedstoestand zien. Maar vandaag was zijn gezicht opgeklaard. Hij leek zich op dit vroege uur zelfs gewassen te hebben.

‘Waar heb ik dit aan te danken? En zeg nou niet dat ik jarig ben, want dat vieren we nooit.’

‘Dat weet ik ook wel, maar wat jij vergeten bent is dat je precies vandaag een jubileum te vieren hebt.’

Junior keek zijn vader verbaasd aan.

‘Het is vandaag 14 oktober.’

‘Ja, en?’

‘Dat betekent dat je twaalf en een half jaar in het vak zit.’

‘Welk vak?’

‘Het inbrekersvak natuurlijk.’

‘Precies twaalf en een half jaar geleden kroop je door het eerste wc-raampje.’

‘En dat heb je al die jaren bijgehouden?’

‘Nou, dat niet, maar ik zat van de week aan je moeder te denken...’

‘Zo toevallig is dat niet want je zit elke dag aan haar te denken.’

‘Ja, dat bedoel ik ook niet, ik bedoel dat ik aan haar dacht en die mooie tijd met haar en toen moest ik ineens denken aan jou en je eer-

ste keer. En als ik heel eerlijk ben dat deed me toch wel een traantje wegpinken.'

'Sinds wanneer ben jij zo emotioneel? Ik hoor je nooit over mama praten. Ik zou weleens meer over haar willen weten, maar als ik erover begin ben je net een oester.'

'Ik weet het jongen, ik weet het. Eraan denken doet me beter dan erover praten. Maar binnenkort gaan we je jubileum vieren en daarna zal ik je alles uitleggen.'

'Hoe bedoel je binnenkort. Gaan we het vandaag niet vieren?'

'Nee, de viering die ik voor ogen heb heeft een wat langere voorbereiding nodig.'

'We kunnen vanavond toch wel gewoon gaan chinezen. Dan drink jij één biertje en ik een alcoholvrij. Bestellen we wat jij en mama altijd aten.'

'Ik heb nou al spijt dat ik erover begonnen ben?'

'Over het jubileum?'

'Nee, over je moeder. Maar ik beloof je dat we er volgend jaar over praten.'

'Ik dacht dat we er binnenkort over gingen praten?'

'Ja, maar volgend jaar is toch binnenkort? Het is al oktober.'

'Maar dan wil ik meer weten dan alleen hoe ze is overleden, maar ook hoe ze was. Ook toen ze jonger was. Ik wil alles weten wat jij ook weet.'

Vader Dick zuchtte. 'Ik weet het. Mijn hoofd staat er gewoon niet naar. Maar ik ga moed verzamelen. Nu over het jubileum.'

'Ja, wat heb je bedacht?'

'We gaan de Mona Lisa uit het Louvre in Parijs roven.' Vader Dick keek zo triomfantelijk dat hij bijna vrolijk leek.

4 Ouwe Nick

Het was Rose die Ouwe Nick sinds hun eerste ontmoeting inspireerde. Zij moedigde hem aan om te gaan inbreken. De winters waren in de vroege twintigste eeuw moeilijk om rond te komen. Vanwege de kou liepen de mensen te dik gekleed. Het zakkenrollen ging dan minder makkelijk. Het was halverwege januari en hun inkomen was net als de temperatuur gedaald tot bijna nul, en hun geld was zo goed als op, dus zei Rose op een dag: ‘Waarom ga je eigenlijk niet inbreken?’

Voor Ouwe Nick was dat een onderwerp waar hij nooit te lang bij stil had gestaan. Inbreken was voor kneuzen. Iedereen kon een gebouw binnengaan als er niemand aanwezig was, iets meenemen en er weer rustig uitlopen. Hij hield meer van de spanning, dicht op de huid zitten van de mensen die hij beroofde. Op de hoek van de straat gaan staan en kijken hoe ze zich verbaasden als ze iets wilden betalen en hun portefeuille was verdwenen. Die gezichten: hij kreeg er nooit genoeg van. Maar Rose had gelijk. Zonder eten geen leven, en zonder leven geen zakkenrollen. En zakkenrollen was zijn leven. Dus besloot hij op een sterrenloze avond te posten in Chelsea, een wijk met huizen die zo groot waren als een fabriek zodat hij vermoedde dat daar wel iets te halen viel. Hij bleef uren staan. De volgende avond weer, en de avond daarna weer. Ouwe Nick was geduldig en na een week had hij in de gaten wat de routine was van de bewoners. Hij wist dat ze op zaterdagavond naar het theater, een restaurant of een *tavern* gingen. Ze waren in ieder geval uren van huis. Die uren kon hij goed besteden om eens rond te kijken.

Terwijl hij de avonden van de afgelopen week had doorgebracht met het bestuderen van landhuizen en hun bewoners, had hij de dagen gebruikt om de techniek van het inbreken te verbeteren. Hij had bij een paar vriendjes geïnformeerd hoe je het snelst een gesloten

deur open kon krijgen. Hij kocht een setje met sleutels die op haakjes leken. Z'n maten noemden het een lockpick set. Daarmee kon je de meeste sloten van huizen openen. Ze adviseerden hem ook om het eerst achterom te proberen. Daar waar de bedienden woonden. Vaak was die deur gewoon open en kon hij zonder moeite naar binnen. Wel opletten of die bedienden aanwezig of wakker waren. Sommigen konden nogal fanatiek reageren als er zomaar iemand binnenkwam, wisten ze uit ervaring.

Ouwe Nick was verbaasd. Terwijl hij er nooit aan had gedacht zenuwachtig te kunnen worden tijdens zijn strooptochten, bleek hij toch wel trillende beentjes te hebben toen hij voor de deur stond waar hij onuitgenodigd naar binnen wilde. Hij maakte zich wijs dat het door de vermoeidheid kwam. Om op tijd te zijn had hij in een hijgend tempo gelopen. Net te laat kwam hij aan, maar zag de heer Duffels en zijn vrouw in de verte met het rijtuig richting City rijden. Het profiel van de hoed van mijnheer Duffels was onmiskenbaar bol. Zijn silhouet was duidelijk zichtbaar door het licht van de twee gaslampen die hij voorbij reed. Voor de zekerheid bleef Ouwe Nick een half uur voor het huis hangen. Een huis gebouwd in de Victoriaanse stijl, niet dat Ouwe Nick daar verstand van had. Een trap van tien treden, twee keer zo breed als de dubbele voordeur, liep omhoog. Een overkapping boven het bordes met aan beide zijden houten pilaren. Het huis zelf was gebouwd in roodbruin baksteen. Hij vond het een allegaartje, alsof mijnheer Duffel elke keer als hij weer geld had een kapelletje, een puntdak of een torentje erbij had laten zetten. Alle ramen bestonden uit meerdere delen. Sommige grote hadden zelfs negen ruitjes. Hij kon het allemaal goed bekijken. De gevel van het pand was verlicht met twee elektrische lampen. Hij had ze nog nooit van dichtbij gezien en durfde ze niet aan te raken. Je kon er dood aan gaan had hij gehoord. Daar had hij geen zin in. Na een half uur zag hij nog steeds geen beweging in de woning. Of het personeel had ook een avondje vrij, of ze mochten niet in het bovengedeelte van de woning komen als de heer des huizes afwezig was. Ouwe Nick besloot achterom te gaan. De straat was leeg. De gaslampen gaven voldoende

licht om dat te kunnen zien. Behoedzaam liep hij naar de achterkant van het huis. Een smalle houten trap voerde hem een paar treden lager naar de achterdeur. Hij keek door de raampjes. Niemand te zien, hij drukte de handgreep langzaam naar beneden, zelfs geen piepje. Met het grootste gemak trok hij de deur open, ook zonder geluid. Voorzichtig sloot hij de deur, keek of er een knip op zat, niets zo lastig als wanneer er iemand hem kwam verrassen, maar die zat er niet op. Het nadeel van grote landhuizen in de stad was dat je niet eerst een bezoekje kon brengen, kijken waar de waardevolle spullen stonden. Onthouden wat je wilde meenemen. Op de bezoekavond rustig je gang gaan en met je handen vol de achterdeur weer sluiten. In plaats daarvan liep Ouwe Nick eerst het hele huis door. Hier en daar wat laatjes opentrekkend en alvast wat goud en zilverspul in zijn jute zak stoppend. Hij had gehoopt op bankbiljetten, het liefst op een antiek bijzettafeltje zodat hij ze er zo vanaf kon grissen. Hoewel Rose altijd naar de heler ging vond hij het een gedoe. Gouden zakhorloges, echt lederen portefeuilles, zilveren sigarettenkokers, hij vond het allemaal niks. Te veel van het goede, dat was het. Het liefst gooide hij de bijvangst weg en hield hij alleen de biljetten. Toch moest hij toegeven dat Rose vaak met leuke bedragen terugkwam. Daar konden ze dan een paar maanden in deze ijskoude winter van leven.

Hij ging erbij zitten en keek om zich heen. Dit was dus de begane grond, terwijl de vloer ruim een yard boven straathoogte lag, en je bij het bordes omhoog moest om bij de voordeur te komen. De ruimte had vijf deuren. Hij vond het een vreemde kamer totdat hij erachter kwam dat het de hal was. Hij opende de deur aan de straatkant en zag een paraplubak, een grote staande kapstok, een kleine leren stoel, een ronde tafel met een wit geborduurd kleedje erover. Hij kon niet zien of het iets moest voorstellen. Aan de kant waar hij stond hing een ovalen spiegel. Er was niks van zijn gading bij dus deed hij de deur weer dicht. De hal was groter dan het gehele woonoppervlak bij hem thuis. Er stonden maar liefst drie leren banken waar per bank minstens drie personen op konden zitten. In twee hoeken zag hij dezelfde ronde tafeltjes als in het kleine halletje. Veel grote en kleine

schilderijen aan de muur: jachttaferelen, een gezicht op Londen, een paleis, en een meer met een landhuis erachter. Hij had geen verstand van kunst en alles was te groot om in z'n eentje mee te nemen. Hij besloot een deur door te gaan en opnieuw alle ruimtes te bezoeken. Sommige kamers waren bijna leeg, andere waren zo volgepropt dat hij zich amper kon bewegen in het donker. De volgende keer zou hij iets van licht meenemen. Een kaars of een gaslamp. Van binnen zag de woning eruit als een klein paleis. Wat een kamers! Er leek geen einde aan te komen. Het zou kunnen dat hij sommige kamers meerdere malen had bezocht. In de duisternis kon hij niet altijd het verschil zien. Hij was na een half uur al klaar met zijn strooptocht, zijn jute zak zat vol maar hij kon de trap naar de keuken niet vinden. Terwijl hij uiteindelijk ontspannen met zijn buit naar beneden liep hoorde hij gerommel aan de achterdeur. Was dat een bediende of een collega-inbreker?